

Bâb I Âli de Bir Gün 3

– Arzeni · 03 Ekim 2011

Otelin, karşı caddesi üzerinde bulunan yaklaşık yüz-yüzelli metre mesafede ki fırına normal günlerde iki dakikada gelirdim. Bu gün yol bitmiyordu bir türlü.Koşar adımlarla yürüyordum ama mesafe inadına direniyordu...

"Yahya Kemâl,Yahya Kemâl!!!"

Son anda, ismimin bağırıldığını duydum.Sağa-sola döndüm.Kırtasiyeci Faruk Nafiz abi...

Dükkanın kapısına sol yanını yaslamış, sağ ayağı sol ayağına bitişik vaziyette... peş peşe konuşmaya başladı.

"Oğlum,sağır mısın? İki saatir bağırıyorum,aşık mısın?!!!"

"Buyur, Faruk Nafiz abi!"

"Nereye, böyle koşar adımlarla?..."

"Şeyyy,ağır misafirlerimiz varda!...onlara ikram edilecek bir şeyler alacağım."

"Kim miş, o ağır misafirler?"

İçten içe kızırıyordum, ama belli etmemeye çalışıyordum.Şimdi nerden çıktı bu adam? Benim aceleme bak,bunun ahret suallerine bak!!!

"Tanır mısın bilmiyorum ama? Necip Fazıl,Nazım Hikmet,Peyami Safâ ve bir kaç profesör otele sohbeta gelecekler."

"Allah, Allah ! Şu bizim yazar takımından bahsediyorsun değil mi?"

"Evet,evet! onlar"

"Hüseyin'e söyle bir sandalyede bana ayırsın..."

"Tamam,tamam söylerim." Çok geç kalmıştım, ya geldilerse, ayıp oldu vallaha.Kendi kendine söylenmeyi bırak ta koş,koş...!!!

Mahallenin tek fırıncısıydı; İspirli Hüseyin Rahmi abi...Çok güzel Trabzon ekmeği,mısır ekmeği,kepek ekmeği yapardı.Diğer unlu mamülleri de güzeldi.Hatta, mahalleli kadınlar ona dua bile ederlerdi,bizi zordan kurtardı diye...

"Selâmunaleyküm,abi can"

"Ve aleykümselam Yahya Kemâl.."

"Bana, iki kilo karışık kurabiye yapsana...tazeler değil mi ?"

"Sorduğun soriye bah yeğenim!" dedi, yöresine has şivesiyle..." Daha yeni çıktı ocahtan,ağzınıza

layık ...da...bugün hayırdır iki kilo ziyafet mi var?"

Haydaaa! şimdi gel bide buna anlat...İçten içe kızıyordum ama hepsi büyüklerimdi ve sordukları da abes değildi.Sadece benim aceleciliğimdi ortalığı karıştıran....

"Hüseyin abi,masalar tamam..tabakları ağız bir doldurdum.Çaylarda hazır."

"Tamam yavrum,gel biraz dinlen nerdeyse gelirler şimdi..."

"Çok heyecanlıyım abi!!!"

"Normal,nerdeyse benim bile yüreğim yerinden kalkacak.."

Tarihi bir gündü benim için,ömrüm boyunca unutmayacağım onları...Yazdıkları yazılar,makaleler her gün on binlerce kişi tarafından okunuyor.Tek hayalimdi onlar gibi olabilmek...Ya kitapları, best-seller hepsi !... Yok satıyorlar,imza günleri Bâb-ı Âli de kıyamet kopuyor...

Hatta, geçen ay, Orhan Selim adıyla "İt Ürür Kervan Yürür " kitabını çıkardığında ortalık karışmıştı.Polisler,askerler Nazım Hikmet'i fellik fellik aradılar ama bulamadılar.Tebdil'i kıyafetle gezyormuş.

Anlamadığım şu, dünya görüşü ne olursa olsun, yazan-okuyan adamdan ne zarar gelir ki?...Niye böyle, her şeyin üstü kapalı? Neden, kapalı kapılar ardında oyunlar oynanıyor memleketimin üzerine?...Necip Fazıl ile Nazım Hikmet...yıllarca sıkı dostluk yapan iki mütefekkir.Zamanla, yollar ve mekanlar değişmiş... Bu hayatın doğasında var...Görüşleri taban tabana zıt ama,bir araya gelip hararetli tartışmalar yapsalar da sonuçta arkadaşlar...Birbirlerine nice mektuplar yazmışlar...İnsanın aklına gelmiyor değil? Bir adam, nefret ettiği birine neden mektup yazsın? Bak, şimdi de buraya beraber gelecekler...Böylesi toplantılarda,öylesi beyin takımından ne fikirler çıkar ..."Güzel günler göreceğiz,çocuklar" diyormuş her toplantı sonrası Nazım Hikmet...

Hüseyin abi anlatmıştı...

Nazım hikmet, Sultanahmet hapisanesinde yatarken, Necip fazıl onu ziyarete gitmiş:

"Necip Fazıl,; Nazım'ım, benim rejimim olsa seni asardım. Fakat bu hiçlik rejiminde -milli şef dönemi-fikirsiz ve imansız insanların seni süründürmesinden müteessirim. Onun için ziyaretine geldim." demiş

"Nazım Hikmet: Benim de rejimim olsa, ben de seni asardım. Sonra da darağacının başında ağlardım. Seni anlıyorum. Bil ki bu soylu tarafının daima takdircisi kalacağım. "

Yine başka bir anektot da şöyle anlattılar:

Necip Fazıl, bir ropörtajında, kendisine soru sormak gayesiyle söz alan şahsın 'Nazım Hikmet' ile ilgili

atıp tutması üzerine, sinirlenir ve;

"Yahu, sen ne diyorsun, ben sağcıymışım da, nazım solcuymuş da, biz birbirimizin düşmanıymışız da, yok daha neler neler, ulan hıyar, biz Nazım ile bütün gün siyaset tartışır, akşam olunca da Beyoğlu'nda beraber kız tavlardık, ne diyorsun sen be"

İşte böylesi dostluk...

"Hüseyin abi,Hüseyin abi!!!" Koşarak gelen, onüç-ondört yaşlarında bir delikanlı...

Hüseyin abi ile dışarı fırladık.

"Ne var çocuk,ne oldu?" dedi,Hüseyin abi...

"Abi,Bâb-ı Âli karışmış...Polisler,Nazım Hikmet ile Necip Fazılı yakalayıp götürmüşler...Peyami amca, beni size gönderip haber vermemi söyledi ..."

Boğazım, düğüm düğüm olmuştu...Sıkıtığım yumruklarımı otelin demir kapısına olanca gücümle vurmuşum...Kırılan cam ve kanayan elim değildi...Bedenim doğram-doğram,kanayan yüreğimdi...

Bitti...